

Ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος σώζει τους πρόσφυγες Μοναχούς

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)



[Γράφει ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Διονυσίου, Αγίου Όρους, Ιερομόναχος Στέφανος για την φυγή από το Μοναστήρι μετά την μάχη της Κασσάνδρας μεταξύ των επαναστατημένων Ελλήνων και τους Τούρκους (30 Οκτωβρίου 1821)]:1

«...έπεσεν η Κασσάνδρα [Χαλκιδικής], αιχμαλωτίσθησαν όλοι από τους Αγαρηνούς, οι οποίοι απειλούσαν και το Άγιον Όρος να αιχμαλωτίσουν. Βλέποντες οι πατέρες την ορμήν των Τούρκων, εσήκωσαν τα κειμήλια των και έφυγον εις το Ρωμαίικο.

Απ' αυτούς που ανεχώρησαν ήμουν και εγώ ο ταπεινός με τα ιερά μας κειμήλια και με όσους πατέρας ηθέλησαν να έλθουν μόνοι των... όθεν αναχωρήσαμεν από το Μοναστήρι εις τας 23 Φεβρουαρίου 1821 [μάλλον 1822]· την νύκτα, όπου εμπαρκάραμεν, εσηκώθη μεγάλη φουρτούνα... εκινήσαμε λοιπόν και όπου μας επήγαινε η θάλασσα. Εφθάσαμε το βράδυ εις την Αμουλιανή (2) και αράξαμεν. Εκεί ήλθον όλα τα καΐκια των κλεπτών [πειρατών], πλην δεν εσυγχώρησεν ο Θεός να μας πειράξουν.

Το πρωί εσηκώθημεν -επειδή έγινε καλωσύνη εις τον καιρόν- και αρμενίζαμε για να περάσωμεν και πάλιν από το Μοναστήρι, διά να πάρωμεν μερικά πράγματα που μας έμειναν και τους επτά πατέρας. Όμως ευρέθη ένα καράβι ψαριανό και μας εκυνήγησε να μας πιάση· έριξε και τέσσερις κανονιές κατεπάνω μας, όμως εφύγαμεν εις τον λιμένα της Συκιάς και δεν μας έφθασεν.

Αρμενίζοντας, λοιπόν, εις το πέλαγος, απαντήσαμεν πολλούς κινδύνους από κακούς ανθρώπους ομοπίστους μας, πλην ο Άγιος Θεός μας ηλευθέρωσεν από όλα. Τέλος, επλεύσαμεν εις την νήσον καλουμένην Πόρον.

Εκεί μας εδέχθηκαν οι χριστιανοί, όμως εις τας αρχάς επάσχισαν μερικοί κακοποιοί να μας κακοποιήσουν, όμως δεν μας άφησεν ο Τίμιος Πρόδρομος. Μάλιστα ένας κακοποιός άρπαγας ήλθε και μας εζήτησε να του δώσωμεν ασήμι, ν' ασημώση τις πιστόλες του, και αν δεν του δώσωμεν, έχει να έλθη την νύκτα να μας κάμη πολλά κακά. Όθεν βλέποντες τα δύο «στενά», του έδωσα ένα καντήλι 80 δράμια, και αυτήν την κρίσιν ας την κάμη ο Τίμιος Πρόδρομος.

Λοιπόν, απερνώντας ολίγες ήμερες, απέθανεν εκείνος ο ταλαίπωρος, όπου επήρε το ασήμι με μίαν δυσεντερίαν. Τότε ελάλησα εις τον αδελφόν του, όπου ήτο καλώτατος άνθρωπος και του είπα όλα τα τρέχοντα· εκείνος έμεινε περίλυπος και λέγει μοι: «Βέβαια ο Τίμιος Πρόδρομος τον εθανάτωσεν...».

Τρέχει δρομαίος εις το σπίτι του αδελφού του· εξετάζει αν αληθεύη αυτό το πράγμα και τέλος ευρήκεν όλο το ασήμι και μας το έφεραν με μαύρα δάκρυα εις τα ομμάτιά τους...

Άλλος ένας, πρώτος καπετάνιος του Πόρου, μας επήρε τα κουπιά της βάρκας με το ζορμπαλήκι(3) του και πηγαίνοντας με το καίκι του εις την Πιάδα, εμάλωσαν αναμεταξύ των και ρίχνοντες τις πιστόλες τους, ένα μολύβι(4) εκτύπησε σ' ένα κουπί από τα ιδικά μας και το τρύπησε και από το κουπί επέρασε και ελάβωσε τον πρώτον καπετάνιον εις το μηρόν.

Αυτός τότε εγύρισεν εις τον Πόρον και μας έδωσεν τα κουπιά οπίσω και μετενόησεν. Επήρε και το λείψανο του Τιμίου Προδρόμου και έκαμε δύο φορές αγιασμούς, πλην δεν ιατρεύθηκε, αλλά απέθανε με όλον όπου η πληγή του δεν ήτο θανατηφόρος.

Η λειψανοθήκη με την θαυματουργό Αγία Δεξιά του αγίου Ιωάννου Προδρόμου ιερό θησαύρισμα της Ιεράς Μονής Διονυσίου, Αγίου Όρους.

Αυτά λοιπόν εκηρύχθησαν εις τον κόσμον και έγιναν γνωστά τοις πάσιν.

Τι το εντεύθεν; Εκείνοι οι κακοποιοί, όπου ετοιμάζονταν να έλθουν την νύκτα να μας πατήσουν και να μας πάρουν τα πράγματά μας, αυτοί έγιναν ύστερον προστάται μας.

Μάλιστα έστειλε και η Βουλή καράβι και γράμμα εις τους προεστούς του Πόρου να μας μπαρκάρουν, να μας στείλουν εις Κόρινθον, όπου την είχαν τότε παρμένην από τους Τούρκους· πλην δεν μας άφησαν οι Ποριώται με κανέναν τρόπον και αυτό ήτο θαύμα του Τιμίου Προδρόμου, επειδή, αν μας άφηναν, βέβαια θα εχάναμε τους θησαυρούς του Μοναστηρίου, επειδή και μετ' ολίγον καιρόν, επήραν οι Τούρκοι πάλιν το κάστρον της Κορίνθου.

Οι Ποριώται αυτό το καλό μας έκαμαν και ο Τίμιος Πρόδρομος τους έκαμε πολλές χάριτας· από τας πολλές μίαν σας λέγω:

Επί επτά χρόνους είχαν την πληγήν της ακρίδος και τους αφάνιζαν όλα τους τα υποστατικά. Και όχι μόνο κανένα πράσινο φύλλο δεν τους άφηναν, αλλά και τις φλούδες των δένδρων από τις λεμονιές έτρωγαν.

Αφού εμείς εκάναμεν την λιτανείαν και αγιασμούς με την πάντιμον Δεξιάν του Προδρόμου, έγινεν άφαντος η ακρίδα και επαρηγορήθησαν οι άνθρωποι και άρχισαν να μαζώνουν καρπόν από τα υποστατικά τους.

Τότε δη, τότε, και εις τους ασθενείς άλλον ιατρόν δεν είχαν ειμή τον Τίμιον Πρόδρομον. Από τας πολλές ευεργεσίας όπου απελάμβαναν από τον Τίμιον Πρόδρομον, ηθέλησαν να μας δώσουν το Μοναστήριόν τους της Ζωοδόχου Πηγής, όπου έχουν εις τον τόπον τους.

Πράγματι μας το έδωσαν και εκατοικήσαμεν εκεί και εζούσαμεν με αυτάρκειαν εις τα σωματικά. Πλην, μετά την πυρπόληση της νήσου Ψαρών, εφοβήθημεν και αναχωρήσαμεν εις τα Επτάνησα, εις νήσον Ζάκυνθον. Εκεί μας εδέχθησαν οι χριστιανοί φιλοφρόνως και εκαθίσαμεν κατά πάντα ευχαριστημένοι και ήσυχoi χρόνους τέσσαρες. [...]

1. Από τον κώδικα 627 της μονής, χρονικό του μοναστηρίου από το 1733-1833.
2. Μικρό νησί με φυσικό λιμάνι στο βάθος του Σιγγιτικού κόλπου.
3. Έκφρασις της εποχής, ερμηνεύεται «με το θέλημά του».
4. Εννοεί μία σφαίρα από μολύβι.

Από το βιβλίο του Μοναχού Λάζαρου Διονυσιάτη, “Διονυσιάτικαι διηγήσεις”, Άγιον Όρος/ pemptousia.gr